

Sygn. akt V CSK 94/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "S. [...]" Sp. z o.o. z siedzibą w O.
przeciwko "X. [...]" spółce jawnej [...] z siedzibą w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powódki 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej „X. [...]” spółki jawnej [...] z siedzibą w O. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 września 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004,

nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca spółka oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła do tego że Sąd Apelacyjny nie zastosował art. 101, 102 w zw. z art. 10 i 17 ustawy prawo wekslowe z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. nr 37, poz. 282 ze zm.) i uwzględnił żądanie zapłaty w oparciu o nieistniejące zobowiązanie wekslowe. W ocenie skarżącej, samo powstanie zobowiązania wekslowego uwarunkowane było uzupełnieniem wekslu in blanco w związku i zgodnie z porozumieniem wekslowym. Jednak powyższe, w świetle twierdzeń samej strony powodowej, nie nastąpiło, albowiem ta wskazała, że załączony do pozwu weksel był zupełny, tj. zaprzeczyła istnieniu weksla in blanco, który zabezpieczyć miał umowę dostawy nr [...] z dnia 7 maja 2010 r. Okoliczność, czy podstawą roszczeń powoda był weksel zupełny, czy też weksel gwarancyjny, niezupełny w chwili wystawienia i wypełniony następnie niezgodnie z porozumieniem wekslowym, należy do sfery ustaleń faktycznych, które pozostają poza kognicją Sądu Najwyższego. Niezależnie od tego należy wskazać, że Sąd Apelacyjny obszernie wyjaśnił, iż zgodnie z art. 10 i 17 Prawa wekslowego gwarancyjna funkcja weksla oraz jego niezupełność przy zachowaniu warunków wynikających z tych przepisów pozwalają dłużnikowi na podjęcie obrony z powołaniem się na zarzuty wywodzone z zabezpieczonego wekslem stosunku podstawowego oraz porozumienia co do sposobu wypełnienia wekslu. Nie może być zatem mowy o oczywistym, kwalifikowanym naruszeniu prawa, powołanym w skardze kasacyjnej jako jej przyczyna.

Dalsze rozważania musiałaby zmierzać do oceny zasadności skargi kasacyjnej, co nie jest dopuszczalne na etapie kontroli dokonywanej na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek strony powodowej S. [...] sp. z o.o. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

aw

es